

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2014 roku, precyzującym następnie osobę pozwanego w piśmie z dnia 14 stycznia 2015 roku, powód M. O. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego A. A. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. A. w K. kwoty 3.868,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 14 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według załączonego spisu kosztów .

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona kwota stanowi należne mu, zgodnie z treścią art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych wynagrodzenie z tytułu naruszenia w dniu 23 grudnia 2011 roku przez pozwanego przysługujących powodowi praw autorskich do Mapy (...) Wydawnictwa (...) pochodzącej z programu (...) (pozew- k. 2-4, pismo- k. 26).

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 kwietnia 2015 roku pozwany oświadczył, że powód posługuje się nieprawdziwymi informacjami, wezwał powoda do natychmiastowego zaniechania naruszania dóbr osobistych firmy (...), podnosząc, że mapa, która znajdowała się na stronie internetowej pozwanego została wykonana przez niego. Nadto wskazał, że powód nie udowodnił, że w/w mapa jest tożsama z mapą jego autorstwa (odpowiedź na pozew- k. 35).

Na rozprawie w dniu 6 października 2015 roku pozwany nie stawiał się, zaś powód oświadczył, iż modyfikuje powództwo, wnosząc o udzieleniu 3-dniowego terminu na złożenie pisma procesowego (e-protokół rozprawy z dnia 6 października 2015r.- k. 57-58).

W piśmie procesowym z dnia 9 października 2015 roku powód wskazał, że podtrzymuje w całości swoje stanowisko w sprawie, dodając, iż zgłoszone powództwo zasługuje na uwzględnienie co do całej kwoty objętej żądaniem, choć w części- co do kwoty 1.289,65 zł- na odrębnej podstawie prawnej. Nadto podniósł, że również na podstawie ustawy o ochronie baz danych, z tytułu wtórnego wykorzystania bez uprawnienia elementów bazy danych przysługuje mu roszczenie o zapłatę trzykrotności wynagrodzenia (pismo- k. 63).

Na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo, zaś pozwany wniósł o oddalenie powództwa, wskazując m.in. na brak legitymacji powoda (e-protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2016 r.- k. 80-81).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – M. O. jest wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod numerem (...). Do przedmiotu jego działalności, prowadzonej pod nazwą (...), należy m.in. działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne (wydruk z (...) k. 22).

Pozwany- A. A. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. A. (3) wpisany jest do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod numerem (...). Przedmiotem jego działalności jest m.in. produkcja komputerów i urządzeń peryferyjnych (wydruk z CEIDG- k. 27).

W dniu 13 lutego 2006 roku pomiędzy powodem a A. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą C. A. C. w Ł. zawarta została umowa licencyjna wyłączna nr 5.13.3.2006 na korzystanie z utworów wymienionych w § 2 umowy – Map Polski, Map Europy i in. Umowa obejmowała wykorzystanie wymienionych w niej utworów na następujących polach eksploatacji:

- zezwalanie na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji poprzez utrwalanie i zwielokrotnienie metodą poligraficzną

i elektroniczną oraz rozpowszechnianie w sieciach teleinformatycznych (w tym sieci Internet oraz sieciach o zbliżonej strukturze funkcjonowania) rastrowych obrazów kartograficznych (map) stanowiących elementy opracowań, o których mowa w § 2,

- dokonywanie zmian w treści i formie graficznej map poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów punktowych, liniowych lub powierzchniowych.

Umowa zawarta została na okres dwóch lat począwszy od daty jej zawarcia, za wynagrodzeniem stanowiącym 50 % kwoty uzyskanej przez powoda z tytułu udzielenia sublicencji. Na mocy umowy powód uzyskał wyłączne uprawnienie do korzystania

z utworów wymienionych w § 2 umowy, w tym prawa do mapy głównej, wszystkich zamieszczonych tamże map bocznych (kartonów), całości opracowań tekstowych znajdujących się na odwrotnych stronach map, kodu źródłowego oprogramowania jak również do projektu okładki wraz z wszystkimi wchodzącymi w jej skład elementami (§2) (umowa licencyjna wyłączna- k. 17)

Umowa była następnie trzykrotnie aneksowana na kolejne okresy dwuletnie (aneksy do umowy- k. 18-20). Aneksem nr 3 umowę przedłużono na kolejny okres dwuletni, począwszy od dnia 13 lutego 2012 roku (aneks nr (...)- k. 20).

Według cennika licencyjnego powoda wykupienie sublicencji w zakresie 1 fragmentu mapy na najkrótszy okres, w ramach pojedynczej umowy- jednego roku, wynosi 699,00 zł netto (859,77 zł brutto). Rozszerzenie zakresu licencji o kolejną stronę albo podstronę internetową wynosi +50% wynagrodzenia za każdą następną stronę (tj. 1.289,65 zł) (cennik licencyjny- k. 21).

W dniu 23 grudnia 2011 roku powód stwierdził, że w serwisie internetowym pod adresem (...), jak również pod adresem <http://www.micromex.com.pl/mapa3.jpg> (którego abonentem zgodnie z Krajowym Rejestrem D. jest pozwany) został bezprawnie rozpowszechniony fragment mapy, do której powodowi przysługują autorskie prawa majątkowe (pозew- k. 2, wydruk z Krajowego Rejestru D.- k. 7, wydruki map ze strony internetowej- k. 12-15).

Pismem z dnia 23 grudnia 2011 roku powód zawiadomił pozwanego o dokonany naruszeniu oraz wezwał do usunięcia stanu prawnego dotyczącego bezprawnego rozpowszechniania fragmentu mapy w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma (pismo- k. 8, potwierdzenie nadania- k. 9, wydruk mapy powoda- k. 16).

Następnie pismem z dnia 25 stycznia 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.868,97 zł w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, nie później niż do dnia 13 lutego 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od doręczenia wezwania do dnia zapłaty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (wezwanie- k. 10, potwierdzenie nadania- k. 11).

Mimo powyższego wezwania pozwany nie zapłacił powodowi żądanej kwoty (okoliczność bezsporna).

Pozwany przyznał, że przedmiotowe mapy i treści były dostępne na jego stronie internetowej, ale wskazał, że były one tworzone przez firmę (...) (wyjaśnienia pozwanego 00:07:23-00:08:17- e-protokół rozprawy- k. 80-81)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów oraz wyjaśnień strony pozwanej złożonych na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2015 roku Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii, zgłoszony przez powoda, wobec nieuiszczenia zaliczki na koszty sporządzenia opinii (postanowienie- k. 71). Powyższy dowód został dopuszczony postanowieniem Sądu z dnia 15 października 2015 roku, jednocześnie zobowiązano pełnomocnika powoda do uiszczenia zaliczki na biegłego w kwocie 1.000 zł- w terminie 14 dni- pod rygorem pominięcia dowodu (postanowienie- k. 65). Odpis postanowienia został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 27 października 2015 roku, a zatem termin do uiszczenia zaliczki upływał w dniu 10 listopada 2015 roku (elektroniczne potwierdzenie odbioru- k. 68). Jednakże ani pełnomocnik powoda, ani powód nie uiszcili wymaganej zaliczki na poczet zgłoszonego dowodu. Taka wpłata na konto Sądu ani w zakreślonym terminie (maksymalnym ustawowym), ani nawet

później nie wpłynęła. Powód nie wnosił o przedłużenie terminu do uiszczenia zaliczki ani nie usprawiedliwił braku wpłaty wymaganej zaliczki, na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku M. O. nie stawiał się, zaś pełnomocnik powoda nie miał wiedzy na temat przyczyn nieuiszczenia przez niego zaliczki. Należy wskazać, że w myśl art. 130⁴ § 1 k.p.c. strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd (nie dłuższym niż 2 tygodnie - § 2), zaś stosowanie do treści art. 130⁴ § 5 k.p.c. w razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominię czynność połączoną z wydatkami. Wobec tego Sąd postanowił pominąć wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Sąd nie uznał, iż doszło do przyznania faktu przyjęcia odpowiedzialności za dokonane naruszenie przez pozwanego. Faktami przyznanymi w rozumieniu art. 229 k.p.c. są fakty podane przez jedną stronę, które druga strona w toku postępowania jednoznacznie uznała, pisemnie lub ustnie, za prawdziwe (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 19 maja 2011 roku, I CNP 55/10, Legalis). W okolicznościach niniejszej sprawy, wobec zaprzeczenia przez pozwanego w jednym z pism procesowych co do przyjęcia odpowiedzialności, Sąd przyjął, iż kwestia przyjęcia odpowiedzialności budzi wątpliwości i pozostaje sporna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. 2006 nr 90, poz. 631 j. t. ze zm.) (dalej: PrAut) przedmiotem prawa autorskiego, a więc utworem, jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (art. 1 ust. 1), w tym utwór wyrażony słowem, symbolami matematycznymi, znakami graficznymi: utwory literackie, publicystyczne, naukowe, kartograficzne oraz programy komputerowe (art. 1 ust. 2 pkt 1). Mając powyższe na uwadze uznać można, że mapa, jako utwór kartograficzny, również jest takim utworem.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3 PrAut uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody (a) albo na zasadach ogólnych (b) albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Zgodnie z powszechnie przyjętą wykładnią powyższego przepisu przewidziane w art. 79 PrAut roszczenie o naprawienie wyrządzonej szkody oparte jest w pełni na zasadach odpowiedzialności deliktowej przewidzianej w art. 415 i nast. kc. (tak również SN w wyr. z dnia 11 sierpnia 2011 roku, CSK 633\10, Lex nr 949035).

Według powołanego przepisu naprawienie szkody mogło nastąpić w dwojaki sposób:

- na zasadach ogólnych albo
- poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwu lub trzykrotności wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody za korzystanie z utworu.

Dla dochodzenia roszczenia odszkodowawczego na podstawie powołanego przepisu art. 79 PrAut niezbędne jest wykazanie, poza samym wkroczeniem w autorskie prawa majątkowe:

- powstania szkody majątkowej po stronie podmiotu prawa autorskiego dochodzącego ochrony,
- normalnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem sprawcy naruszenia a szkodą,
- istnienia winy (umyślnej albo nieumyślnej) po stronie sprawcy naruszenia (tak Janusz Barta Ryszard Markiewicz, Komentarz do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Lex Omega 48/2011).

W tym miejscu należy podkreślić, że omawiany przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b PrAut został przez Trybunał Konstytucyjny częściowo uznany za niezgodny z Konstytucją i z dniem

1 lipca 2015 roku stracił moc w zakresie w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej -

w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 roku, SK 32/14, Dz. U. z 2015, poz. 932).

W przypadku roszczeń z zakresu ochrony prawa autorskich konieczne jest zatem wykazanie przez uprawnionego jedynie faktu naruszenia jego autorskich praw majątkowych, wysokości „stosownego wynagrodzenia” oraz winy osoby, która dopuściła się naruszenia. Wina osoby, która dopuściła się naruszenia może mieć charakter zarówno winy umyślnej, jak nieumyślnej w postaci lekkomyślności lub niedbalstwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 kwietnia 2013 r., I ACa 1352/12, LEX nr 1305971). Jak w każdej sprawie cywilnej, przesłanką uwzględnienia powództwa jest istnienie po stronie powodowej czynnej legitymacji procesowej, przy czym legitymacja czynna przysługuje nie tylko twórcy lub pierwotnemu podmiotowi praw autorskich majątkowych, lecz także w szczególności licencjobiorecy wyłącznemu w rozumieniu art. 67 ust. 4 PrAut (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14.05.2010 r., I ACa 257/10, OSAŁ 2011/4/38). W myśl tego ostatniego przepisu, twórca może udzielić upoważnienia do korzystania z utworu na wymienionych w umowie polach eksploatacji z określeniem zakresu, miejsca i czasu tego korzystania. Ponadto jeżeli umowa nie stanowi inaczej, uprawniony z licencji wyłącznej może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych, w zakresie objętym umową licencyjną (art. 67 ust. 4 PrAut).

Przy znacznie ograniczonym zakresie ciężaru dowodowego w stosunku do ogólnych reguł odpowiedzialności odszkodowawczej nie budzi wszakże wątpliwości, że ciężar udowodnienia faktów w zakresie zastosowania przesłanek z art. 79 ust.1 pkt 3b PrAut, zarówno co do legitymacji czynnej, hipotezy przepisu – naruszenie autorskich praw majątkowych, jak i objętego dyspozycją tegoż unormowania „stosownego wynagrodzenia”, zgodnie z ogólną regułą art. 6 k.c. spoczywa na uprawnionym, gdyż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powołany przepis odnosi się do materialnoprawnego aspektu zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu (ciężaru dowodu). Instytucja ciężaru dowodu w tym znaczeniu (materialnym) służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów; inaczej mówiąc kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia (vide: „Kodeks cywilny Komentarz”, red. Edward Gniewek, 2008).

Uprawniony jako powód w procesie ma w szczególności obowiązek wykazania, że pozwany dokonał naruszenia autorskich praw majątkowych. Dotyczy to wszystkich ewentualnych pól eksploatacji, w tym rozpowszechniania utworu (art. 50 Pr. Aut.). Uzupełniająco należy dodać, że dla prawn-autorskiej ochrony utworu nie ma znaczenia, w jaki sposób dokonujący naruszenia wszedł w jego posiadanie, lub też w jaki sposób utwór do niego dotarł (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13.04.2006 r., VI ACa 1012/05, Apel.-W-wa 2007/1/50). Wymagany jest natomiast dowód faktu naruszenia.

Odnosząc się do okoliczności przedmiotowej sprawy jak podano in extenso w części wstępnej pozwu, powód wywodził że wygląd mapy zamieszczonej na stronie internetowej przez pozwanego „nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości co do faktu skopiowania przez niego mapy powoda, a nadto wskazuje na identyczność planów wyrażania, tak w zakresie formy dzieła jak i jego treści”. Dodatkowo strona powodowa podkreśliła, że nastąpiło „bezprawne rozpowszechnianie mapy powoda przez pozwanego”. Sformułowanie o rozpowszechnianiu „mapy powoda” wydaje się wskazywać na nawiązanie do powołanego wcześniej przez powoda „skopiowania” mapy oraz „identyczności” map w zakresie planów wyrażania. Kopia bowiem niewątpliwie nie stanowi obiektu zbliżonego czy też podobnego, lecz dokładnie taki sam jak obiekt porównywany. To na powodzie (który stwierdził, że sprawa ta nie budzi jakichkolwiek wątpliwości) spoczywał

w tej sytuacji ciężar udowodnienia, jak już wskazano powyżej, że pozwany dopuścił się skopiowania mapy powoda i przedmiotową mapę rozpowszechniał.

Należy jednoznacznie stwierdzić, że kategoryczne twierdzenia powoda o skopiowaniu mapy powoda i identyczności obu map (mapy objętej licencją wyłączną powoda i mapy pozwanego) nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym sprawy. Pełnomocnik powoda wskazywał, że przedłożone fragmenty mapy są identyczne już na pierwszy rzut oka, jednakże nie zostało to potwierdzone żadnymi innymi dowodami. Należy podkreślić, że mapy już ze swej istoty nastawione są na wierne odtworzenie istniejącej rzeczywistości. Natomiast cech indywidualnych, twórczych dopatrzeć się bowiem można w decyzjach dotyczących "zawartości" mapy, determinowanej stopniem szczegółowości odwzorowania rzeczywistości, sposobem przedstawiania wybranych elementów, oprawą plastyczną itp., co składa się na autorski projekt graficzny (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 marca 2014 r., I ACa 1132/13, LEX nr 1451699). Sąd, wobec braku opinii biegłego, uznał, że przedstawione mapy nie mogą być uznane za identyczne czy stanowiące swoją kopię. Dalsze zaś porównanie map, poprzez doprowadzenie do tej samej skali i porównanie elementów tychże map nie leżało w kompetencjach Sądu, wobec braku odpowiednich wiadomości specjalnych.

Należy zauważyć, że braki w materiale dowodowym dostarczonym przez powoda obciążają jego, nie zaś stronę pozwaną. Przy nie złożeniu odpowiednich dowodów zgodnie z przepisami k.p.c. nie było w przedmiotowej sprawie podstaw do odraczania rozprawy celem gromadzenia dowodów nie zgłoszonych na odpowiednim etapie postępowania. Pozostało zatem ustalenie faktów na podstawie materiału dowodowego załączonego do akt sprawy. Z dowodów tych wynika natomiast, jak już kilkakrotnie podano, że mapy nie mogą być uznane za tożsame. Tym samym należy uznać, że w sprawie nie było dowodu na okoliczność naruszenia autorskich praw majątkowych powoda przez pozwaną. Wyłącza to dalsze rozważania w zakresie kwoty, którą z tego tytułu pozwany miałby zapłacić powodowi.

Ponadto zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien dowieść powód albowiem jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda spełnienia świadczenia od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2013 r., I ACa 1259/13, opubl. Legalis). Należy podkreślić, iż rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 listopada 1996r., III AUa 26/96, OSNC 1997/1/4). Rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 maja 2015 r., I ACa 1001/14, LEX nr 1917084). Bowiem nie do sądu, ale do stron należy przedstawianie dowodów (art. 3 i art. 232 k.p.c., tak też: Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 12 grudnia 2013 r., I ACa 1259/13, opubl. Legalis).

Dodatkowo należałoby jeszcze odnieść się do kwestii legitymacji czynnej powoda do wystąpienia z niniejszym roszczeniem, mimo tego, że zarzut braku legitymacji nie został sprecyzowany przez stronę pozwaną. Jak już wskazano wyżej powód wywodził swoje roszczenie z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b PrAut, wskazując na prawa autorskie przysługujące mu do Mapy (...) Wydawnictwa (...), załączając wydruk z Mapy Polski 2007, wersja 3.0.5 oraz kserokopię umowy licencji wyłącznej z dnia 13 lutego 2006 roku wraz z aneksami. Umowa licencji wyłącznej zawiera wyraźne uregulowanie dotyczące prawa powoda do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych w zakresie objętym licencją. Powód powoływał się ponadto m.in. na przedłożony do pozwu wydruk fragmentu z Mapy Polski 2007, na którym widnieje tzw. nota „copyright”, z której wynika, iż prawa autorskie do Mapy Polski 2007 przysługiwały firmie (...) w latach 1997 - 2006. Tymczasem umowa licencji wyłącznej była trzykrotnie aneksowana w dniach: 13 lutego 2008 roku, 12 lutego 2010 roku oraz 12 lutego 2012 roku, zaś naruszenie praw autorskich, które

stwierdził powód miało miejsce w dniu 23 grudnia 2011 roku, a zatem po terminie wynikającym z noty „copyright”. W ocenie Sądu kwestia legitymacji czynnej powoda wydaje się budzić wątpliwości, a ponadto strona powodowa - de facto reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – na której ciążył zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia istotnej dla rozstrzygnięcia omawianej okoliczności, nie sprostала temu obowiązkowi. Powód bowiem nie przedstawił żadnych innych dowodów, które jednoznacznie wskazywałyby, że Wydawnictwu (...) przysługiwały prawa autorskie do Mapy Polski 2007, w okresie objętym licencją na rzecz powoda i w okresie przypisywanego pozwanemu naruszenia a tym samym, że prawa takie przysługują również powodowi na podstawie licencji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2015 r., I ACa 287/15, LEX nr 1797164).

Na marginesie wskazać tylko należy, że powód prowadzi wiele postępowań przed tut. sądem dochodząc roszczeń wypływających z umowy licencyjnej zawartej z C. A. C. dlatego - zwłaszcza wobec reprezentowania powoda przez profesjonalnego pełnomocnika - można mu przypisać powinność w zakresie składania wniosków dowodowych dla wykazania praw do dochodzenia tych roszczeń. Wymóg ten spoczywał na powodzie również w postępowaniu prowadzonym w niniejszej sprawie. Tymczasem powód poza złożeniem umowy licencji wyłącznej i wydruków ze strony internetowej nie przedstawił właściwie żadnych innych dowodów, z których wynikałoby jednoznacznie, że jego ewentualne prawa autorskie zostały naruszone przez pozwanego. Co prawda w pozwie strona powodowa złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. geodezji i kartografii na okoliczność ustalenia liczby i zakresu elementów wspólnych znajdujących się na mapie powoda i bezprawnie rozpowszechnionej przez pozwanego i Sąd taki dowód dopuścił, jednakże jak wskazano powyżej, wobec nieuiszczenia przez powoda zaliczki na koszty opinii biegłego należało dowód taki pominąć. Przy czym należy zauważyć, że powód nie wnosił o przedłużenie terminu do uiszczenia zaliczki, nie usprawiedliwił braku wpłaty wymaganej zaliczki, zaś pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 roku nie miał wiedzy na temat powodów nieuiszczenia zaliczki przez stronę powodową, a zatem de facto należy uznać, że strona powodowa sama zrezygnowała z dowodu, o którego przeprowadzenie wnioskowała.

Jednocześnie w sprawie podstawy roszczeń powoda nie mogą stanowić powołane przez niego przepisy ustawy o ochronie baz danych. W sprawie brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż przepisy tej ustawy znajdowałyby w sprawie zastosowanie.

Jak wynika z ustalonych okoliczności faktycznych na stronie internetowej firmy pozwanego zamieszczony został jedynie graficzny obraz mapy nie zaś zbiór danych cyfrowych stanowiący fragment bazy danych.

Z powołanych wyżej względów Sąd uznał powództwo za nieudowodnione i oddalił je w całości.

Z/ Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda